

רגעים של ספירת מלאי – ריפוי בעיסוק שלי/ שרה פרשטמן, אחראית סקטור הריפוי בעיסוק

מאז שנת 1968 נקשרה נפשי בתחום הריפוי בעיסוק ואולי אף קודם . בהיותי בת אחת עשרה , שנים עשרה, שהה אבי במרכז השיקום בתל- השומר וסיגלא שטרן הדריכה אותנו כיצד לגלף בעץ . אותו – את הנגר מזה שנים, שנאלץ להשתקם לאחר ניתוח קשה ואולי הייתה זו המלצה של חברה טובה עם סיום השירות הצבאי , שהכירה בכישורי ואמרה "זה המקצוע המתאים לך : משלב ידע רפואי, אמנות, יצירה ועוד . " כך הגעתי לבית הספר הקטן ששכן ברחוב הנביאים בירושלים והתוודעתי אל רחל גולדשמיט, לאה לוי, בלה אפרתי האגדתיות, ברכה סדובסקי, פרנק הנגר ועוד טובים ורבים.

מאוחר יותר עלה בית- הספר חזרה להר הצופים . סיימתי את לימודי ומזה שלושים וחמש שנים עסקתי בתחום הריפוי בעיסוק הפסיכיאטרי. שנים מלאות עניין, למידה, העשרה עצמית ונתינה. בראש מעייני תמיד היו היציר ה, יזימה, חיפוש עניין ושאלת שאלות , להטיל ספק ולא תמיד להשלים עם הקיים. ללמוד, להשכיל וללמד ו"מכל מלמדי השכלתי", בעיקר מתלמידי (סטודנטים לריפוי בעיסוק וגם מתמחים מתחומים אחרים) ומטופלי.

השנה הראשונה הייתה "שנת חובה", בית חולים נס- ציונה, פרופ' פאליק, ד"ר סיגל ועוד. אח"כ כתשע שנים במרכז הקהילתי לבריאות הנפש ביפו, מקום קסום על-יד העיר העתיקה, בניהולו של פרופ' קליינהוז עם ד"ר בר-נתן כמנהל בית חולים יום. עבדתי לצידה של נעמי ליהמן ז"ל, היא – כאחראית יחידת השיקום ואני – בבית החולים יום. חזונה ותוכניותיה מתגשמים היום (סל שיקום...הוסטלים...). המבנה היה שייך לכנסייה האיטלקית ולא מותאם לבית- חולים – אז מה? אז הזנו קירות ועקרנו אמבטיה ובנינו מטבח טיפולי. המטופלים יצאו לערוך קניות, לארגן ולבשל כחלק מתהליך הטיפול. ערכנו ביקורי בית, יצאנו עם המטופלים לאכול דגים בנמל ועוד.

ב"גהה" עברו עלי עשרים וחמש שנים. המעבר ממרכז יום למחלקה סגורה לא היה קל, אך מעניין ומאתגר. קיבלה אותי נירה גלעדי- ניר וסגניתה אז נעמי יוסמן, שמאוחר יותר השלימה לימודי דוקטורט וניהלה את החוג לריפוי בעיסוק בחיפה וכל השאר היסטוריה! אז והיום אני גאה להציג עצמי כמרפאה בעיסוק. המשכתי ללמוד ולהשתלם בתחומים נוספים כמו: תיאטרון, טיפול בתנועה, ביבליותרפיה וחינוך יצירתי. אהבתי ועדיין אוהבת את כל מה שלמדתי ונהניתי לשלב הכול בתוך עבודתי המקצועית כמרפאה בעיסוק.

שלושים וחמש שנים הינן פרק בהיסטוריה והייתי עדה לתהפוכות ושינויים והרבה התפתחויות בתחום הריפוי בעיסוק. די בכך, שבשנות השישים היה בית- הספר היחיד ברחוב הנביאים, שעלה להר-הצופים ומאוחר יותר השתלב כחוג באוניברסיטה העברית (שנתיים היה צריך להשלים לתואר...). היום גאות שלוש אוניברסיטאות בחוגי ריפוי בעיסוק רציניים שרף ה קבלה אליהם גבוה.

ביפו – בנינו במו ידנו ערכות אבחון שונות כדי לבסס את ההערכות המקצועיות. היום רבות המרפאות בעיסוק החוקרות, משתלמות, מפרסמות מאמרים ודואגות לקידומו האקדמי, המקצועי של המקצוע. מחפשות מענים הולמים ועדכניים לצורך הטיפול.

בעשר השנים האחרונות עמדת י בראש הסקטור בגהה. צוות נפלא של עובדות רציניות, מקצועיות ומסורות לעבודתן. חוקרות, סקרניות, לא שוקטות על השמרים ומציעדות את המקצוע כל הזמן קדימה. גדלתי מתוך הצוות הזה ונהניתי לעמוד בראשו.

עבודת הניהול מאד מגוונת, אינה שגרתית ומאוד מאתגרת. לעתים סיוזיפית ו מתסכלת ולעתים מלאת סיפוק. כל הזמן עסוקים בהרכבת הפאזל ושומרים שלא יתפרק.

ניהול – זה להלך על חבל דק ולא ליפול . לפעמים להרגיש כסוס קל רגליים , שהמרחבים פתוחים לפניו ולפעמים להוביל ולמשוך כסוס המוציא עגלה מהבוץ . נהנית לתכנן , ליזום, לגבש, לחדש ולהתעדכן.

מזלי שהתאפשר לי , גם בגלל הצוות הנפלא שעבדתי איתו , גם עם מנהלי מחלקות רציניים ומתחשבים, עם אנשי צוות מכל הסקטורים.
פגשתי אנשים טובים לאורך הדרך . מורים רבים הנחו את דרכי : פרופ' קליינהוז, ד"ר בר-נתן, פרופ' מוניץ ופרופ' טיאנו. רופאים שהיו מתמחים כשהגעתי לגהה והפכתי למנהלי מחלקות ופרופסורים בתוארם ואני שמחה שפגשתי בהם כולם.

ריפוי בעיסוק הוא מקצוע חשוב ותורם, יש תמיד מקום לקדם, לפתח - וזה יקרה!

הייתי ואני גאה להיות מרפאה בעיסוק!